

4685 12. Marts 1891: 2. Beh. af Lovf. om Arbejdernes Sikring mod Følg. af Ulykkestilf. 4686

traadt i Forsørgelsesforhold til, Krav paa Forsørgelse; thi de have ved hans Død mistet hans Forsørgelseevne, og under Hensyn dertil opstaar Kravet. Dette Krav foreslaas dog til et Maximum af $\frac{2}{3}$ af Summen i første Tilfælde, idet det kan siges, som det ogsaa er sagt fra mange Sider, at naar den, der er fuldstændig Invalid, er levende, er der Trang for de forsørgede til større Hjælp, end naar han er død. Men i begge Tilfælde er Udgangspunktet: hvilken Forsørgelse der bør gives, set fra Forringelsen eller Tabet af vedkommendes Arbejdsevne. Dette Hovedprincip svækkes ikke ved den Paragraf, hvorefter Arbejdsraadet i visse Tilfælde kan omskrive Kapitalen til en Livrente for et eller to Liv, naar det maatte finde, at Forholdene for den tilstaaede eller de efterladte maatte tale for ikke at udbetale dem Kapitalen, men anvende den til Fordel for dem paa anden Maade. Jeg siger, Princippet svækkes ikke ved de mulige Undtagelser, der af Hensigtsmæssighedshensyn kunne fremkomme. Nu kunne De sige: Ja, men det er muligt for ringe Beløb, 3,600 Kr. i Tilfælde af fuld Invaliditet og 2,400 Kr. i Tilfælde af Død, til dem, der have Forsørgelseskrav — for ringe Beløb, bedømt efter billige moralske Bestemmelser og de faktisk tilstedeværende Forhold ved Mandens Død. Derom kunne vi jo tales ved; hvis man skønner Sagen paa dette Grundlag Overbejelse, kunne vi jo ændre disse Summer, uden at Grundlaget derfor røffes. Jeg vil dog bemærke, at saavidt jeg skønner, have de offentlige Autoriteter endnu ikke sat for første Tilfælde højere Beløb end 1,500 Kr. og for andet Tilfælde 1,000 Kr., og det højeste, jeg har set fremsat endnu, er for Stenslagerneovre ved Hammershus, i Tilfælde af Død, 1,600 Kroner til Familien — her staar 2,400. Men saa er ved Fastkættelsen af Beløbet Tingen særdrig, og efter den Regel, mine Herrer, er hvert Aar afgjort for sig, Regnskabet er afgjort for sig. Der er ikke noget fra det ene Aar med Krav paa det andet og paa andre, som ikke have med det første Aars Ulykker at gøre. Derom er der ikke Tale. Hvad gør Ministeren? Han optræder Aarsudgiften 3 Gange først og derefter 2 Gange og saaledes nedad i 10 Aar for at samle Grundfond. Men hvad vil det sige, hvad Grundfond bliver det?

Som Aarene gaa, er der nye Industrier traadte til. De have baade at bære Forsørgelsen for de tidligere Aar, og den løbende jo voksende Gæld fra Aar til Aar. Der foresligger Beregninger, hvorefter der kan hengaa 30 Aar eller derover, inden man naar Balancen, det vil sige, inden man naar det Tidspunkt, at ligesaa mange af de livrente-nydende dø, som der gaar til. Først kunne vi begynde med 1 Million, men ende, inden vi naa Balancen, med mange Millioner. Man tager jo selvfølgelig Byrderne med sig Aar for Aar, fordi det er Livrente. Og hvad vil Ministerens Fond hjælpe, naar der som sagt, efter at nogle Aar ere gaaede, kan komme helt nye Bedrifter til at bære Gælden fra de andre Bedrifter i de foregaaende Aar? Fonden kan kun udrede forholdsvis saa ringe Dele af Aarsudgiften. Aldrig svarer noget Aar for sig, aldrig svare de en Gang i Kredse for sig, der have frembragt Ulykken, men de efterfølgende komme til at svare for den paadragne Gæld, indtil Balancen er naaet. Jeg skal her paa dette Punkt nævne Dem Betænkkelighederne ved Regeringens System. De sætte nok Revision ved 11te Aar; men hvorledes ville de saa denne Lov revideret om 11 Aar? Paa Bagateller, men ikke i sit Grundlag; thi i Lovet af 11 Aar er der paaført disse Forsikringselskaber, som de her ved Magt paa et uretfærdigt Grundlag stifte, stor løbende Gæld. Hvem skal overtage det? Skal Statskassen maasse overtage det? Efter at de ved denne Lov have slaaget de private Forsikringer ihjel, umuliggjort dem, skulde saa Statskassen om 11 Aar overtage den løbende Gæld paa disse stiftede Selskaber for atter at lade de private Forsikringer, som man nu slaar ihjel, træde til. Der er den store Forskel mellem de to Grundlag, at Regeringen filtrer sig saaledes ind med Nutid, Fortid og Fremtid, at de overhovedet ere saa godt som uopløselige, at det bliver umuligt at komme fra Loven, medens det Grundlag, jeg forsvare her, kan modtage sine Udbringter paa ethvert Punkt, til enhver Tid. Jeg vil ogsaa bemærke endnu med Hensyn til Arbejderne, at Regeringens § 26 tillader Processer i Skottetal, anbefaler Processer i Skottetal, idet de sige: Arbejderne kunne søge at indtræde, hvad de ud over denne Lovs Bestemmelse mene at